

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **A. H.,** zastoupená JUDr. Pavlem Kavinkem, advokátem v Praze 1, Na Příkopě 25, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schr. 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2003, č. j. 7 Az 36/2003 - 29, a o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 25. 2. 2002, č. j. OAM-3387/VL-11-P16-2000, rozhodl žalovaný tak, že řízení o udělení azylu se zastavuje podle § 25 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť žalobkyně se ani přes opakovanou výzvu žalovaného nedostavila k pohovoru.

Žalobkyně napadla citované rozhodnutí včas podanou žalobou s tím, že výzvu žalovaného k pohovoru dne 12. 12. 2001 ani 22. 2. 2002 neobdržela, a tudíž se o výzvě vůbec nedozvěděla. V místě, kde je hlášena k pobytu, se přitom zdržuje naprosto pravidelně.

V souvislosti s čl. II bod 1 zákona č. 519/2002 Sb., kterým byl novelizován zákon o azylu, kdy věci, v nichž do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, t. j. do 1. 1. 2003, Vrchní soud v Praze, který byl k vyřízení věci do té doby soudem věcně i místně příslušným, nerozhodl o žalobě nebo o opravném prostředku proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věcech azylu, převezme k dalšímu řízení a rozhodnutí krajský soud, v jehož obvodu byl žalobce v den podání žaloby nebo žadatel o udělení azylu v den předložení opravného prostředku Ministerstvem vnitra soudu hlášen k pobytu, přičemž ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), se pro tyto případy nepoužije, došlo k postoupení souzené věci Městskému soudu v Praze.

Posledně citovaný soud rozsudkem ze dne 14. 5. 2003, č. j. 7 Az 36/2003 - 29, žalobu proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného zamítl, když k námitce žalobkyně, že výzvu k pohovoru neobdržela, konstatoval, že tomu tak nepochybně nebylo v důsledku porušení povinností žalovaného. V daném případě byla předvolání k pohovorům doručována prostřednictvím pošty, která odpovídá především za zjištění, zda se adresát v místě bydliště zdržuje. Se zřetelem k tomu, že pošta učinila závěr o tom, že se žalobkyně v místě doručování v předmětném čase zdržovala, mohl být proto zvolen náhradní způsob doručení dle § 24 odst. 2 správního řádu. Pokud se tedy žalobkyně o termínu pohovorů nedozvěděla z důvodů nevyzvednutí uložených zásilek, šlo o překážku na její straně.

Proti citovanému rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas kasační stížnost, a to z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V podané kasační stížnosti stěžovatelka poukazuje na to, že předvolání k pohovoru na 12. 12. 2001 a na 22. 2. 2002 byly zaslány poštou na adresu uvedenou žadatelkou o azyl, ale nebyly doručeny v souladu s ustanovením § 24 odst. 2 správního řádu, protože nebyla ani místně příslušnou provozovnou držitele poštovní licence ani obecním úřadem pro Prahu 6 vhodným způsobem vyrozuměna. Podle stěžovatelky je v rozporu s logikou věci, aby prokázala, že o uložení písemnosti nebyla vyrozuměna, ale v řízení nebylo prokázáno, že doručovatel splnil svou zákonnou povinnost a stěžovatelku vhodným způsobem vyrozuměl. Správní orgán tedy pochybil, když považoval doručované předvolání za doručené právem, přestože nezjistil, zda a jakým vhodným způsobem byla adresátka jeho písemnosti vyrozuměna. Stěžovatelka se navíc k pohovoru ve smyslu ustanovení § 23 zákona o azylu nedostavila dvakrát, přičemž § 25 odst. 1 písm. d) zákona o azylu umožňuje zastavení řízení za předpokladu, že účastník řízení se bez vážného důvodu opakovaně nedostavil k pohovoru. Vážný důvod k nedostavení se za pověřeným pracovníkem ministerstva byl ve výše uvedeném pochybení v doručení a podmínka požadovaná zákonem ve vícečetném nedostavení nebyla naplněna, protože v případě opakování by se mělo jednat nejméně o 3 výzvy k pohovoru. S ohledem na uvedené stěžovatelka navrhuje, aby soud odložil vykonatelnost napadeného rozhodnutí, napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu projednání.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný popírá oprávněnost podané stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Pro řízení o kasační stížnosti žalovaný plně odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatelky učiněné ve správním řízení. Žalovaný proto považuje kasační stížnost za nedůvodnou a navrhuje, aby byla zamítnuta a aby jí odkladný účinek nebyl přiznán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle § 24 odst. 1 zákona o azylu, ve znění platném v době doručování obou písemností, se všechny písemnosti doručují účastníkovi řízení do vlastních rukou. Pro doručování písemností pak bylo třeba postupovat v souladu s ustanovením § 24 odst. 2 správního řádu, jak správně vysvětlil v odůvodnění rozsudku Městský soud v Praze.

Podle ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže žadatel o udělení azylu se bez vážného důvodu opakovaně nedostavuje k pohovoru (§ 23 odst. 2), nebo neposkytuje informace nezbytné pro spolehlivé zjištění skutečného stavu věci a na základě dosud zjištěných skutečností nelze rozhodnout.

Jak Nejvyšší správní soud zjistil z obsahu správního spisu, stěžovatelka podala dne 10. 12. 2000 žádost o udělení azylu, přičemž ještě před tím, než jí bylo zasláno první předvolání k pohovoru, v čestném prohlášení uvedla, že po dobu azylového řízení se bude zdržovat na adrese L. 1019, P. 6. Na tuto adresu bylo zasláno dne 19. 11. 2001, a posléze i 17. 1. 2002, předvolání k pohovoru za účelem zjištění důvodů, pro které stěžovatelka požádala o azyl. V obou případech se předvolání vrátila s tím, že adresát nebyl zastižen a zásilku si nevyzvedl. Stěžovatelka nikdy netvrdila, že by se na uvedené adrese nezdržovala.

Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit námitce stěžovatelky ohledně jejího tvrzení, že žalovaný považoval doručované předvolání za doručené právem, přestože nezjistil, zda a jakým vhodným způsobem byla adresátka jeho písemností vyrozuměna. Na doručenkách vrácených zásilek je uveden následující text: „Protože adresát, ačkoliv se v místě doručení zdržuje, nebyl přes písemnou výzvu, která mu byla při prvním pokusu o doručení této písemnosti zanechána v odevzdacím místě na uvedené adrese zastižen, byla písemnost uložena na poště“. Vzhledem k tomu, že zákon o azylu ani správní řád neobsahuje žádná pravidla o tom, jakou důkazní hodnotu má tato informace při prokazování toho, že stěžovatelka byla o uložení zásilky informována, přistoupil zdejší soud na základě odkazu obsaženém v ustanovení § 64 s. ř. s. k aplikaci úpravy obsažené v občanském soudním řádu (dále jen „o. s. ř.“). Podle ustanovení § 50e odst. 4 o. s. ř. je doručenka, která obsahuje stanovené náležitosti, veřejnou listinou. Náležitosti doručenky jsou přitom stanoveny v odst. 1 citovaného ustanovení, kdy doručenka musí obsahovat a) označení soudu, který písemnost odevzdal k doručení, b) označení doručujícího orgánu, c) označení doručované písemnosti, d) den doručení písemnosti nebo den uložení písemnosti u soudu (pošty) anebo den, v němž bylo doručení písemnosti odepřeno, e) hodinu a minutu doručení, byla-li vyznačena poznámka "přesný čas doručení", f) jméno doručovatele, g) jméno a příjmení osoby, která písemnost převzala nebo která převzetí

písemnosti odepřela, h) podpis doručovatele, popřípadě též otisk úředního razítka doručujícího orgánu, i) podpis osoby, která písemnost převzala. Nejvyšší správní soud konstatuje, že doručenky obou zásilek obsahují veškeré relevantní náležitosti ve smyslu § 50e odst. 1 o. s. ř. Ostatně nedostatek náležitostí doručenek stěžovatelka nenamítala. Podle ustanovení § 134 o. s. ř. listiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními předpisy prohlášeny za veřejné, potvrzují, že jde o nařízení nebo prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno. Z uvedeného tak vyplývá, že žalovaný nemusel skutečnost řádného ohlášení uložení zásilky stěžovatelce ze strany pošty prověřovat nebo dokazovat, neboť tato skutečnost vyplývá přímo z dokumentu, který má povahu veřejné listiny. Pokud stěžovatelka namítá, že nebyla o uložení zásilek informována, bylo by toto pochybení (pokud k němu došlo) nutno přičítat poště, nikoli žalovanému. Žalovaný tedy nepochybil, když považoval předvolání za doručená, byť se v daném případě jednalo o tzv. fiktivní doručení, neboť stěžovatelka si uložené písemnosti nevyzvedávala (§ 24 odst. 2 správního řádu).

K námitce stěžovatelky poukazující na minimálně trojí nedostavení se k pohovoru, jež má založit právo žalovaného řízení o udělení azylu zastavit, se Nejvyšší správní soud nevyjadřuje, neboť podle ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

V dané věci tedy Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedenému dospěl k závěru, že rozhodnutí Městského soudu v Praze není stiženo nezákonností, když žalobu stěžovatelky jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatelka podala současně kasační stížností návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ustanovením § 56 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížností žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. 11. 2004

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu